

CNT U T AIT

Portavoz del Sindicato Unico de Trabajadores

VILAFRANCA DEL PANADES

REDACCIÓN Y ADMINISTRACIÓN: RAMBLA PI Y MARGALL, 25

Año I. - Núm. 9

16 de Abril de 1937

Ejemplar suelto : 15 cts.

IMPRESIONES DEL FRONT D'ARAGO

Com cada quinzena marxàrem a Aragó per tal d'avituallar als nostres companys de la «Companyia de Vilafranca» de les seves més peremptòries necessitats, especialment en el que fa referència a higiene, i además tractem el nostre entusiasme per a animar-los a sostenir aquesta lluita fratricida contra la bestia feixista (cosa que de fet no necessiten) però, i ens plau fer constar-ho, l'alt comanament d'aquell sector ens ha participat que Vilafranca és una de les poblacions que més es preocupa pels seus braus milicians per tal de que no els manqui res del més indispensable, cosa que no té importància comparat amb els sacrificis que moral i materialment fan els nostres companys de tots els fronts.

A l'arribar a Alcanyis hom ja veu, com a tots els pobles hispans, els grans edificis senyorials que pugen per damunt de tots els altres, i que antany representaven el senyal d'opressió. Però avui aquests grans edificis han estat redimits pel poble i veiem precisament en aquesta vila que a la façana d'un d'ells hi figura un cartell que diu «S'admeten donatius per als Hospitals de sang i queviures per a Madrid».

Continuem endinsant-nos per terres d'Aragó fins a arribar a Puebla de Híjar, on resideixen els nostres companys tot esperant el senyal per a poguer donar el seu merescut al criminal feixisme. Tantmateix no ens podem estar de fer constar la grata impressió que hom rep al veure l'admiració que desperten els lluitadors de la llibertat davant de la gent d'aquell país, la qual cosa feu sentir-nos orgullosos d'ells (encara que l'orgull està contraoposat amb els ideals llibertaris).

Assistírem a una reunió-conferència de les Joventuts Llibertàries de La Puebla, i cal veure l'esperit que anima a aquells germans nostres d'Aragó en la tasca d'enlairar els ideals que tots defensem; francament ens sentírem petits davant d'aquell acte, ben diferent per cert dels que es celebren a Vilafranca. En ella veiérem el producte de la tasca que porten a cap les Joventuts Llibertàries, puix que uns infants que no tenien més d'onze anys, plasmaren d'una manera admirable diferents biografies dels grans pensadors de l'Anarquisme. Hem de confessar que en sortírem gratament impresionats. Pel que fa referència a la Centuria de Vilafranca, avui Batalló, que demostra ésser un vertader exèrcit del poble, no solament està donant exemples d'heroisme, sinó que també ha emprès la seva obra cultural i ha creat una biblioteca i una escola, on, companys de les Joventuts Llibertàries eleven el nivell cultural d'aquells germans nostres que per vergonya de la societat suava finida, havien d'anar a treballar a la força per a poguer ajudar als seus pares, en lloc d'anar a l'escola com els hi corresponia.

No resta res més a ressenyar, sinó que els que quedem a la rera guardem dignes dels companys que lluiten al front, i que la tasca que tenim ací sapiguem portar-la a cap d'una manera ben fructífera.

Els tancs de l'Exèrcit del poble, en el sector del Jarama

F. I. J. L. - JUVENTUDES LIBERTARIAS - F. A. I.

ESPEJOS

¿Qué es la juventud?

Como somos jóvenes y en todo sentido, nos preguntamos ¿qué es la juventud? Para nosotros es: actividad, dinamismo y rebeldía delante de las injusticias. Pues bien, no pasa noche que no nos hagamos dicha interrogación. Sencillamente, no puede cabernos en la cabeza que estando viviendo una lucha tan terrible como la que sostenemos contra el maldito fascismo, en la cual se ventila la felicidad de todo el proletariado, haya (aparentemente) jóvenes que se muestran indiferentes, mientras otros cumplen con su deber de obreros luchadores en pro de nuestra causa; otros no menos obreros su única actividad y preocupación es dar vueltas y más vueltas por las ramblas o meterse en un café para arreglar España golpeando una mesa e irritándose la garganta criticando y reprochando a los que, ellos, hasta hoy no han podido igualar en ningún valor. Por mal camino va dicha juventud. En tiempo normal se explica que uno haga un poco (cosa que el verdadero joven debe de desconocer) el vago. Pero hoy ni se puede tolerar y debería avergonzarse a los que así lo hacen, porque en las trincheras hay hermanos nuestros que dan la sangre para su felicidad. Que duda cabe, los que luchan por la felicidad casi nunca la gozan y si llegan a saborearla les cuesta muy cara.

Escépticos sinceros y escépticos ilustrados

Hay personas que tienen la desgracia de creer que la verdad no existe y si existiese el hombre es incapaz de comprenderla. Estos individuos se pasan una vida triste y oscura, pues todo les es indiferente y ni en ellos mismos creen. No podemos más que compadecerlos.

Sin embargo no son pocos los escépticos «ilustrados» los cuales en todos sitios se oyen a reprochar esto y lo otro. Por ejemplo: en las cuestiones ideológicas sólo saben decir que si estos están en la luna, que si esos otros están soñando, todo—dicen—lo que propagan es irrealizable, etc., etc., es decir un cúmulo de descreencias que parece que para estos tampoco existe la verdad. Pero ¡oh paradoja! cuando todo lo que ellos dicen imposible caso de llegar el momento de poderles beneficiar se vuelven acérrimos defensores para poder llevarse la mejor tajada posible. Crees amigo lector que no es verdad; pues pregúntalo al noventa por ciento de los tenderos.

J. J. L. L.
(Sección de prensa)

Nous horitzonts

Plomes més autoritzades que la nostra han dit i tractat el que nosaltres anem a dir i tractar en aquest petit i modest treball, però com que sentim aquestes inquietuts no ens podem estar de plasmar-les al paper aprofitant l'avinentsa que ens ofereix aquest modest periòdic de tan popular circulació.

Volem fer com ja han fet altres: un toc d'atenció a la joventut adormida, a tots aquells joves d'ambdós sexes que no senten aspiracions elevades, que negligeixen l'adquisició de cultura, tant física com moral, i que solament es preocupen (això sí, per desgràcia de generacions futures) de divertir-se i començar-se a enllotar en el fang del vici.

Existeixen a Vilafranca diferents centres culturals que tenen les portes obertes per a tothom i en els quals hi trobem a mancar precisament els que més interès hi haurien de tenir o siguin els obrers manuals.

Hom ha dit que és per manca de voluntat, però nosaltres no ho creiem així, més aviat és falta d'iniciativa pròpia, perquè la voluntat estem segurs que existeix, el que falta és explotar-la, per la qual cosa creiem que el que s'ha de fer és coaccionar aquestes voluntats obligant a practicar uns esports que facin una joventut forta i sana i obligar també si cal l'assistència a centres culturals en les hores de lleure. (Fem un parèntesi per a remarcar que si aquestes normes no són factibles en els moments presents poden tenir-se en compte en el moment que sigui oportuna la seva aplicació, no obstant creiem que alguna cosa es podria fer).

L'esport sobretot és tan necessari com la cultura, però això sí, cal un esport noble i que enforteixi el cos, amb mesura i si cal amb prescripció facultativa, no esports violents ni en la forma que s'ha fet fins ara, particularment en futbol, al qual s'han donat casos ben lamentables i per cert que han estat en la nostra vila.

S'ha de tenir molt en compte que al triomfar la revolució i viure el proletariat una nova era social vindrà la reducció d'hores de treball i en conseqüència quedaran més hores vagaroses, per tant com que estem convençuts que molts no han copat que el sentit de la disminució d'hores de treball entre altres causes és perquè l'obrer pugui elevar el seu nivell de cultura i en conseqüència i per desgràcia no creiem que les empleiem en coses pràctiques, serà quan s'imposarà el coaccionar les voluntats i si no es fa així pot venir el perill de caure en el vici i si el vici s'apodera de l'individu costa deixar-lo, però del contrari si es té el temps empleat no és possible viciar-se en res, ni queden ganes per a recórrer diversions denigrants ni cases de prostitució ni altres llocs semblants. I ara que hem parlat de la prostitució ens estendrem en unes consideracions sobre aquesta tara humana que alguns pobles han procurat ja extirpar, i que nosaltres també hem de fer el possible per a ta-

llar-la de soca-arrel, sinó ara, en el moment que ens poguem dedicar de ple a l'organització de la nova societat.

Per això no cal més que ens servim de l'exemple que ens ofereixen certs pobles al davant dels quals hi ha la U.R.S.S. que té quasi resolt aquest problema.

I si no fixem-nos en les seves estadístiques. A Moscou sol abans de la revolució hi havien 60.000 prostitutes; en 1929 solament se'n comptaven 7.000, en 1932 disminuï fins a 700 i avui són poques les dones que comercien amb el seu cos.

I tot això s'ha lograt d'una manera ben senzilla. No perseguint a les prostitutes, sinó seguint la prostitució i les seves causes.

Comença ja aquest poble per fixar en la seva constitució les relacions matrimonials i sexuals entre l'home i la dona de la manera més lliberal possible, concedint els mateixos drets i deures a ambdós contraents i dona tota classe de facilitats per la unió legal i el divorci. No s'immiscueix en la unió lliure i en conseqüència no s'oposa a les relacions sexuals, però sí intervé quan apareix el fill al qual protegeix activament.

Aquesta és una de les causes indirectes. Existeix un altre procediment més directe que consisteix amb el següent: quant es té coneixement d'una dona que fa el comerç sexual la detenen, la curen en hospitals especials, i la porten a un institut tècnic, taller de treball o lloc d'assil on les ensenyen a treballar i una vegada après l'ofici pel qual més capacitat demostrin, se les hi dona treball a fi de que puguin guanyar-se la vida honradament.

Ademés està establert que en cas de manca de treball les últimes a despatxar són les solteres, és a dir aquelles que no tenen un company que les pugui mantenir.

Totes aquestes normes i altres que poden posar-se en pràctica han fet que a la U.R.S.S. sense emprar un sistema violent ni denigrant hagi reduït el nombre de prostitutes; creiem per tant que la nostra tasca ha d'ésser orientada en un sentit semblant, i el nostre poble llavors haurà fet un gran pas vers l'emancipació total de l'home, i de la dona especialment en aquest cas.

Potser ens haguem desviat una mica del començament d'aquest treball però no ens sap greu, hem deixat exposat el que pensem sobre aquests punts d'importància capital dintre la nova estructuració social i no voldríem altra cosa, sinó que fossin tinguts en compte en el successiu.

Joven:

Quieres capacitarte en los problemas sociales y científicos? Ingresa en las **Juventudes Libertarias** que son la verdadera escuela de los futuros hombres libres.

La práctica de muchos años en la enseñanza es el mejor Maestro, y no los exámenes para la obtención del Certificado de Aptitud, para el ejercicio de la enseñanza

El cariño que profesan estos hombres a los niños, que surgieron sin más títulos que su enorme esfuerzo, su gran voluntad y el sacrificio constante, se dedicaron a educar e instruir a cuántos pretendían ser hombres útiles a la humanidad, enseñándoles a pensar, siendo una influencia constante, que mejora sus condiciones y corrige sus defectos; señalándoles el camino de la voluntad del niño para que aprenda a marchar por los senderos de la verdad; se les habla de moral, de ciencia, de arte, de justicia, de libertad, de todos los ideales que han de ser como focos de luz en la vida del hombre, haciendo una verdadera campaña para desterrar la ignorancia, base de la miseria y vergüenza de todo pueblo civilizado.

I aún con este sublime impulso de amor y sacrificio, con la carga abrumadora de los años de lucha escolar, con la cabeza venerada por las canas resplandecientes que, como el brillante que nos deslumbra con su brillo fantástico y que no hay nada más frío que el esplendor de sus reflejos, en los que parece que la misma luz se hiela; y cuando contempla a sus discípulos, que los ve progresar; cuando ve que por su acción mejoran, experimenta el más profundo de los placeres: el placer de la conciencia, que le apremia, le consuela y le recompensa de los sinsabores e ingratitudes que se reciben en el ejercicio de nuestra profesión y aún, repito nuevamente, se nos quiere presentar, humillar y bochornar sin tener en cuenta nada, absolutamente nada, ante un tribunal.

Hace unos cantos años quedaba suspenso un opositor por escribir *sustancia*, *sustantivo*, *oscuro*, etc. cuya escritura está hoy admitida y se ha observado, muchas veces, que vocales faltos de cultura y desconocedores de las modificaciones introducidas en esta materia, suspendieron a jóvenes estudiosos que las conocían mejor que ellos y que, desgraciadamente, no era sólo en este estudio donde tal cosa acontecía, causando en el opositor un desaliento justo y una desconfianza grande en cuestión de exámenes u oposiciones.

¿Cuántos casos han ocurrido como el que acabo de explicar? Muchos, muchísimos.

Los exámenes no suelen dar capacidad en la mayoría de los casos, para saber si el ser humano es apto para tal o cual profesión u oficio.

¿No sería mejor, compañeros del C.E.N.U., que en lugar de sufrir las exámenes para la obtención del certificado de aptitud para la enseñanza se organizaran unos cursillos de perfeccionamiento para los que estén trabajando desde antes del advenimiento de la República y al final de los cuales concederles el certificado de aptitud, por su lucha continua, por su labor constante para la enseñanza?

ENCAPEFE

ARCHIVOS
ESTATALES

¡14 de Abril!

(1931-1937)

1931.—Alborozo, entusiasmo, delirio, el pueblo ibérico se ha desbordado con su entusiasmo, las calles de las capitales como las de la aldea más insignificante, viven el triunfo del pueblo sobre la secular monarquía borbónica, la masa, el pueblo todo se ha entregado a los hombres políticos que se encontraron la República sin darse cuenta entre las manos, discursos, apologías a la austeridad, a la Justicia, a la Libertad, a las ansias de redención proletaria, el pueblo en su buena fe y en su entusiasmo momentáneo ni se dió cuenta que no intervenía para nada en la nueva estructuración de la nación; necesitaba creer, y creyó en los políticos, a los demócratas, salidos como por arte de encantamiento después de ocho años de silencio sepulcral, fué cosa arreglada por ellos, de los cuales había alguno que había ya catado las sinecuras ministeriales de la monarquía.

1932.—Charangas callejeras de carácter oficial, entusiasmo... también oficial, el pueblo ya ha empezado a sentir en carne viva el resultado de haber cambiado sólo el nombre, sin cambiar los elementos, ni los procedimientos; los gobernantes y políticos pseudo-republicanos y pseudo-revolucionarios del 14 de Abril del 31, han dejado su revolucionarismo y se han quitado la careta «obrerista» para actuar tan despóticamente como los «otros»; el pueblo conoce ya el dolor de tener en las mazmorras, a unos miles de sus hijos, su entusiasmo por la República es frío, no es aquella República que él había soñado, empieza ya junto con el desengaño a sentir desprecio por los políticos que tan vilmente le han engañado, en nombre de la Libertad y de la Justicia, ya sólo empieza a creer en sí mismo.

1933.—Charangas callejeras y entusiasmo oficiales, frialdad en el pueblo, en su mente recuerdos trágicos, Parque de María Luisa, Pasajes, Figols, Carcel, Deportación, Muerte... los gobernantes republicanos han enseñado ya al pueblo que saben gobernar con el vergajo del verdugo, han dejado ver que su mentado «obrerismo», sus ideas liberales, sus sentimientos democráticos eran pura verborrea, puro charlatanismo, el pueblo empieza a apartarse de los políticos, hastiado de su inconsecuencia, de su egolatría, y de sus concupiscencias... quizá sea su resurgir!

1934.—Han pasado unas elecciones, resultado del nefasto proceder de los políticos izquierdistas en el bienio de su gobernación, y en gran parte a su desmesurada egolatría, una parte del pueblo (la que votó) tuvo que repartir sus votos entre seis u ocho fracciones izquierdistas, la otra parte, asqueada, se abstuvo de votar; consecuencia, las derechas yendo unidas en bloque triunfaron, y en este año las charangas y los entusiasmos, los organizan, ¡oh sarcasmo!, los monárquicos, los católicos, los carlistas... la fiesta de la República organizada por y desde las Sacristías, la Iglesia Católica que, ¡aún! la social-democracia republicana ha seguido pagando mientras no podía solucionar el paro obrero; ¡ha empezado a perderse la República!

1935.—Sigue en el poder el conglomerado Lerroux-Gil Robles, la Iglesia es ama y señora de esta pobre España; en las ergástulas, un sin fin de hijos suyos sufriendo vejámenes de toda clase, son los que supieron rebelarse contra tanto oprobio, tanta tiranía, en el Octubre trágico, es el proleta-

riado heroico de Asturias, y el no menos abnegado de Cataluña, las derechas en el poder, que detentan gracias a la estulticia de la social-democracia, han podido cebarse en la carne del proletariado asturiano y catalán, y ya hartas de sangre, organizan la fiesta de la República, ¡pobre fiesta! para el proletariado español, sólo es dolor, miseria, hambre... y sigue la República Católica, sin republicanos, su camino de oprobio, ¿hasta cuándo?

1936.—Vuelven «oficialmente» a organizar las charangas callejeras (a las que están tan aficionados), el entusiasmo popular, el jolgorio del día, las izquierdas, que por fin han sabido momentáneamente entenderse y ganar unas elecciones, gracias a los presos que tenían de libertarse, parece que hay más entusiasmo que en años anteriores, el pueblo tiene confianza, ¡otra vez!, en los políticos demócratas, pero... la bestia, el Fascio, acecha; trabaja en la sombra y desde su cubil inmundado, bien guardada y respaldada por la incuria y la pedante egolatría de los hombres de la democracia republicana va ganando terreno, esperando el momento propicio para saltar sobre el pueblo, sediento sólo de justicia y de libertad, justicia y libertad que hasta ahora no ha encontrado en ninguno de los partidos políticos que han gobernado la nación.

1937.—14 de abril! fiesta de dolor! miles i miles de madres, esposas e hijos, lloran a sus seres más queridos: vidas segadas en flor, por esta bestia salvaje, inculta e inhumana: el Fascio, pero ¡ah! seguramente si ahondáramos encontraríamos que la culpa no es quizá toda de ellos, quizá los llamados padres de la patria, los políticos que como una maldición ha padecido siempre España, llámense como se llamen, sean lo que sean, tendrían que rendir estrechas cuentas al pueblo por no haber previsto y evitado esta horrible hecatombe, cuando *podían hacerlo*; el incremento del Fascio se debe más a su ceguera que a su propia fuerza, pero era mejor atropellar al pueblo y amordazar al proletariado.

¡Pueblo! haz que el otro 14 de Abril, el que vendrá, pueda ser una verdadera fiesta, una fiesta dedicada a la Libertad, al Amor, a la Justicia, que pueda celebrarse con alegría y risas, no con dolor y llanto, que signifique el augurio de la prosperidad de los pueblos ibéricos, y que el Mundo pueda mirarte con veneración, como símbolo de su emancipación, pero para eso... no creas en las cantinelas de los políticos, (que volverán a engañarte), fía en tu mismo, en tu voluntad, en tu unidad, que si sabes unirte, pasando por encima de las concupiscencias de los políticos deteriorados, triunfará y no habrá más sangre, ni más llanto de las madres, y para la humanidad habrá salido el sol del Amor, de la Libertad y de la Justicia, que tu ¡oh admirable pueblo ibérico! habrás encendido, con tu sangre y tu sacrificio.

FELIX PROS

Un prec important

La Junta de l'Hospital Comarcal de la nostra vila ha establert el servei de transfusió de sang a càrrec del doctor Armengol, de Barcelona, per quin motiu prega als ciutadans que vulguin prestar-se a oferir la seva sang en un moment determinat, vulguin personar-se a l'Hospital on es procedirà a la seva inscripció fins el dia 19 del mes que som.

De la Centuria de fortificaciones de Vilafranca

Salud! a todos los antifascistas que lleváis en vuestros pechos la llama que ha de destrozarse al odioso fascismo.

Esta Centuria al enviaros este cordial saludo, os participa que está trabajando en Estrecho Quinto y Monte Aragón, a cuatro kilómetros de Huesca y dos de las avanzadillas que tienen al frente los enemigos de la humanidad y si fuera preciso a 500 metros trabajaríamos. Sentimos silbar los proyectiles de los cañones y fusilería, pero nosotros firmes en el trabajo, contentos y orgullosos. No conocemos sábados y domingos, pero esto nos es igual, nos hemos hecho cargo de la situación en que nos encontramos.

De nuestras manos ha brotado sangre alguna vez al encontrar las herramientas una piedra entre la tierra en la cual construimos trincheras, pero es sangre que vertimos generosamente y por ello no nos damos cuenta; y si fuera preciso con las mismas herramientas que destrozamos estas piedras destrozamos a los traidores de la revolución y de la guerra que piensan en la fuga a otro país, cargados de miles. A estos debemos decirles que van equivocados con estos pensamientos, tenemos hermanos en otros países con la vista fija en los fugitivos de España que quieren traicionarnos y estos hermanos sabrán imponerles la pena que merecen.

ROSENDO PUJOL

Les nostres sessions de cinema

Dijous, dia 8 del corrent, celebrarem una altra sessió de cinema i ben interessant per cert; es projectaran «Madrid, tumba del fascismo» (núm. 3), «Un rio bien aprovechado» y «Fueros humanos».

El reportatge «Madrid, tumba del fascismo» (tercera jornada) fou tant o més interessant que els primers. En aquest veïrem una brillant exhibició dels nostres canons del 7 i mig. I com en els altres les proves irrefutables de la barbàrie feixista, que han deixat la capital de la República d'una manera terriblement desoladora.

«Un rio bien aprovechado», film documental, ens mostra el curs del Llobregat i el rendiment que d'ell se'n treu. Comença la pel·lícula amb el naixement del Llobregat a Castellar d'en Huc i a poc d'haver nascut ja és aprofitat per a fer funcionar una fàbrica de ciment. El paisatge que envolta el curs del riu és emocionant, senyalem com a interessant el cim del Pedraforca situat a 2.300 metres, passat el qual desemboca al Llobregat el riu Balsareny. A partir d'aquest moment el Llobregat és aprofitat en gran manera; se'n gaudeixen entre altres menys importants indústries, una Central elèctrica, una fàbrica de carbur, diferents fàbriques de filats i teixits, per cert importantíssimes i dotades de maquinària moderna que ens demostra el procés de la confecció de la tela. Seguidament ja veiem les mines de potassa; el riu Cardener que també desemboca al Llobregat, el Montserrat, Martorell, el Pont del Diable, fins a arribar per últim al Pla del Llobregat que tanta anomalia ha conquerit per les seves plantes de regadiu, passat el qual desemboca el riu Llobregat al Mare Nostrum després d'haver produït més de 58.000 HP. de força.

I per últim es projectà «Fueros humanos amb un argument interessant i excel·lentment interpretada per Spencer Tracy i Loretta Young, sota la direcció de Frank Borzage.

Noticiari dels Sindicats

Serradors

Aquest Sindicat també ha efectuat una subscripció d'ajuda a Madrid entre els seus afiliats. Ha recollit en total la quantitat de 414'20 pessetes.

D'aquesta subscripció han d'ésser exceptuats els treballadors de la casa Albareda.

La Junta d'aquest Sindicat posa en coneixement dels seus afiliats que tots els dilluns, a dos quarts de vuit, es reuneix i estarà disposada a rebre totes les suggerències que se li vulguin fer.

Oficios varios

Este sindicato, en reunión general celebrada el día 2 de Abril, e identificándose con el documento dejado por los compañeros que han marchado a los trabajos de fortificación, acordó no dar el turno a los compañeros de los 18 a los 40 años.

Se acordó también que habiéndose creado la Comisión de la Bolsa de Trabajo, esta sección pasará a ser Sindicato de Oficios Varios. Por lo tanto se ruega a todos los compañeros de este Sindicato que tengan oficio, notifiquen el suyo respectivo con el fin de poder orientarnos y resolver nuestros asuntos todos juntos, ya que siendo imposible colectivizarnos como otros oficios, deseamos cuando menos unir todos los nuestros para ayudarnos mutuamente.

Compañeros! Debéis tener en cuenta que solos no podemos hacer nada, unidos tendremos una fuerza sindical que nos ayudará y podremos resolver nuestros respectivos asuntos.

Profesiones Liberales

Se pone en conocimiento de los compañeros maestros de la C. N. T. del Alto Panadés que el próximo domingo día 18, a las 11 de la mañana, tendrá lugar en el Sindicato una reunión general. Se encarece la asistencia, puesto que los temas a tratar son urgentes y de suma importancia.

Assemblees de juntes

Reunió del dia 30 de Març del 1937

S'obra la reunió i es nomena mesa de discussió, quedant constituïda com segueix: President, Pau Vidal; secretari d'actes, Fèlix Pros, i secretari de paraules, Miquel Ràfols.

A continuació amb motiu d'haver marxat al front els companys Martí Guardiola i Jaume Berroya, Secretari i Comptador del Comitè, respectivament, es procedeix a la reorganització del mateix, quedant nomenats per unanimitat els companys Josep Escasans, secretari; Josep Massana, tesorero, i Magí Parera, comptador.

Pel mateix motiu es procedeix a substituir el company Martí Guardiola del càrrec de director de «SUT», elegint-se per a aquest càrrec el company Ferràn Serveto.

Per tal d'establir un millor contacte s'acorda que els Sindicats nomenin uns delegats prop del Comitè Central, a fi de que comuniquin al mateix les qüestions que s'hagin de tractar en l'ordre del dia de les Assemblees de Juntes.

I després de tractar diferents assumptes d'ordre interior s'aixeca la reunió.

Reunió del dia 6 d'Abril del 1937

Es nomena mesa de discussió, quedant integrada pels companys Anós Palau, president; Francesc Gusi, secretari d'actes, i Joan Fuster, secretari de paraules.

S'aproven les actes de les sessions darreres. És tractat l'afer del treball eventual que dona el Consell Municipal i són presos diferents acords per tal d'establir normes relatives a aquest assumpte.

I després de discutir diferents punts d'ordre interior, s'aixeca la reunió.

NOTICIARI

EXPOSICIÓ DE CARTELLS

Dissabte passat al Saló de conferències de la Societat «La Principal» i organitzat per la «Mútua d'Assegurances del Penedès» d'acord amb el Departament de Treball del Consell Municipal i per a col·laborar a l'acció social que desenrotlla la Conselleria de Treball de la Generalitat de Catalunya, tingué lloc la inauguració d'una exposició de cartells sobre prevenció d'accidents de treball, nacionals i internacionals. Serà clausurada el dia 18 del corrent.

ACCIDENT

El dijous, dia 8 del corrent, ocorregué un accident automobilista en el tros de carretera d'Ordal a Vallirana, a uns companys que anaven a Barcelona amb un autobús. Quasi tots els ocupants resultaren ferits; d'ells en foren traslladats 22 al nostre Hospital Comarcal, on hom els atengué degudament. Els membres de la Junta de l'Hospital que es trobaren presents en aquells moments, sense excepció de cap classe, s'oferiren tots incondicionalment per a la transfusió de sang.

ESTADISTICA

Durant el primer trimestre d'enguany, en el Registre Civil de la nostra vila han estat efectuades les següents inscripcions: naixements, 31; matrimonis, 17; defuncions, 66.

Joves! Ingresseu a les Joventuts Llibertàries

Impremta Claret - Vilafranca del Penedès

Fàbrica de Farines "LA VILAFRANQUINA"

INDÚSTRIA COL·LECTIVITZADA

Carrers del Dos de Maig i Manuel Azafia
Telèfon 87

Agricultors:

Aproveiteu el temps. Aquesta casa, per la seva gran capacitat de molturació, entrega al dia les partides de blat i ordi molturades.

AZYMOL

Evita l'agror i que els envasos vinosos es floreixin.

S E A

Societat Enològica del Penedès (empresa col·lectivitzada)

VILAFRANCA

Industrial Metal·lúrgica de Ferrers i Forja

Construcció de Maquinària agrícola i Caruatges de totes menes. Col·lectivitzada
Forja de peces per a l'agricultura baix planols i models. — Secció II
especialitzada en ferrar i ferradures de totes menes. — Fabricació
d'eixos per a caruatges, Pales, Manetes, Peus de contratirant i
boles per a Molins de ciment.

Direccions: Forja mecànica: Isidre Rius (extramurs)
Taller de Ferrar: Carretera de Tarragona, 39.
Taller de Ferrers: Carretera de Tarragona, 47.

Oficines: Carretera de Tarragona, 47 - Telèfon 16 - VILAFRANCA DEL PENEDÈS

Hojas de afeitar

a precios sin competencia y de calidad insuperable,
elaboradas por personal de reconocida
capacidad técnica, ofrecen

HIJOS DE ROGELIO ROJO

(Empresa colectivizada)

Suministro solamente al por mayor — VILAFRANCA DEL PANADÉS
Despacho para la venta: Rosellón, 168 — BARCELONA